

Ur-Baptistisk Pingst brev 114

Att förhålla sig till församlingen

På en fråga hur det kommer sig att så många frälsta i Sverige, alltså kristna bekännare, inte är med i någon församling – vill jag först få sagt att det uteslutande i detta ärende, handlar om "den hednakristna församlingen" – vilket ju är en viktig aspekt, så det inte blandas med begreppet "den judiska församlingen" i GT, eller Israel som Guds folk med benämningen "bruden", eller för den skulle "den judekristna Jerusalemförsamlingen" i början av Apostlagärningarna, eller med dagens "Messianska församlingar". Ska det hoppas fram och tillbaka mellan dessa fenomen i GT, NT och nutid, blir frågan närmast omöjlig att besvara. Det är svårt nog med att tala om Guds församling här i Sverige som en enhet, då det förekommer en sådan mängd av olikheter, sammansättningar och uttryck. Räkna teologiskt in exempelvis katolskt, ortodoxt, protestantiskt, pentekostalt, evangelikalt och det börjar snurra i tankevärlden. Krockar i fråga om bibelsyn och gudstjänstliv sker ständigt mellan dessa församlingsbyggen. Att sjunga "Mitt samfund är i himmelen" är nog inget problem för någon egentligen, men värre när det ska avgöras om tillhörighet här i tiden. Naturligtvis är jag medveten om att det svenska ordet församling (grek. ekklesia), alltmer håller på att bli ersatt med ordet kyrka (eng. church), vilket i sammanhanget kopplar lika mycket till en fastighet som till en hop människor.

BIBLISKT GRUNDLÄGGANDE

Men nu till en del bibliskt grundläggande om församlingen (citat: Reformationsbibeln 2016).

Bibeln framställer församlingen som Guds: "den levande Gudens församling, en pelare och sanningens grundfäste" (1 Tim.3:15), samt som Jesu församling: "på denna klippa ska jag bygga min församling, och dödsrikets portar ska inte segra över henne" (Matt.16:18). Vidare är den helige Andes roll rörande församlingen stor: "Den som har öra må höra vad Anden säger till församlingarna." (Upp.2:7). Och resultatet av den helige Andes liv och verkan i en församlingsledning bör kunna skrivas: "För den Helige Ande och vi har beslutat" (Apg.15:28). Direkt i anslutning är det på sin plats att koppla det som står att läsa i 1 Kor.12:28: "Och Gud har satt dessa i församlingen: För det första apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, vidare kraft att utföra mirakler, sedan gåvor att bota sjuka, att hjälpa, och att tala olika slags tungotal."

Församlingen är "född" i himlen innan den "blev till" här på jorden och gjordes känd bland de kosmiska makterna. Paulus skriver om två uppdrag han fått av Gud (Ef.3:8-11): "Åt mig, som är den allra ringaste bland alla heliga, gavs denna nåd att bland hedningarna predika evangeliet om Kristi ofattbara rikedom. Och att upplysa alla om, vad delaktigheten är i den hemlighet som från världens begynnelse har varit fördold i Gud, som har skapat allt genom Jesus Kristus, för att Guds mångfaldiga vishet nu genom församlingen skulle bli känd för furstendömena och makterna i det himmelska, enligt det eviga beslut som han utförde i Kristus Jesus, vår Herre." Så församlingen fanns först i himlen, som en osynlig "organism", innan den genom den helige Andes kommande på pingstdagen för 2.000 år sedan, "föddes" både i osynligt och synligt måtto här i tiden. Den "främsta" sidan av församlingen är än idag

fortfarande osynlig för ögat, men är andligt märkbar i himlarymderna. Den andra sidan av församlingen är synlig för världen, då den i samverkan med den helige Ande ordnas genom andliga tjänster och gåvor, samt organiseras strukturellt på mänskliga sätt. Jesus kom som sann Gud och sann människa, så existerar församlingen som sann andlighet, och har som uppgift att också finnas till i "sann" mänsklighet. Den dolda hemliga planen hos Gud, sattes i verket som en både andlig och fysisk realitet. Gud hade först förberett församlingen, för att sedan förbereda för församlingen. När tiden var inne, skulle den gudomliga verkligheten, alltså församlingen, förverkliga två heliga meningar – presentera "Guds mångfaldiga vishet" i andevärlden och predika evangelium om Jesus för alla människor.

KAN FLYTTAS BORT

Församlingen har en "inre kärna" som inte kan ses mer än av Fadern, Sonen och Anden – må hända av Guds änglar, och möjligen av det demoniska. Församlingen i Efesos riskerade att bli av med denna inre härlighet, genom något avgörande som förlorats (Upp.2:4-5): "Men det har jag emot dig, att du har övergett din första kärlek. Tänk därför på varifrån du har fallit och omvänd dig och gör de första gärningarna, annars ska jag med hast komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats." Om den, för det mänskliga ögat och sinnet odefinierbara, blev borttaget, kunde församlingen i Efesos fortfarande ha ett namn om sig som församling, men utifrån ett himmelskt perspektiv sakna den gudomliga "substansen". Detta är en sanning som även gäller för varje "församlingsbygge", för varje "församlingsplantering" i den tid som inne är. När det på ett lättvindigt sätt talas om att "göra församling", är faran stor att det mer drar åt ett mänskligt styckverk än åt ett gudomligt evighetsverk. Allt ordnande av församling, behöver starta med en "inre uppenbarelse", innan något yttre sätts igång att uppenbaras. Vi kan bibliskt använda begreppet "kallelse" eller "brudgåva" som illustration. Ska en "nybildad" församling här och nu ha ett erkännande både hos Gud och Satan som "Guds mångfaldiga vishet" och Kristi brud", är det nödvändigt att en överlåtelse till detta i Jesu namn och i den helige Andes kraft och smörjelse har skett – redan i bönen före, innan någon som helst synlig struktur med mänskliga förtecken formats. En församling som gått åt fel håll i denna sak, kan börja om igen genom att låta "krukmakaren" göra om "kärlet" med sina Gudstecken. Mycket måste rent av läggas ner eller plockas undan – somligt för att aldrig tas upp eller fram igen. För aldrig kan en församling nonchalera bibliska sanningar om församlingen. Men alltid finns det en väg tillbaka, in i den absoluta gudomliga meningen med församlingen igen. Församlingen ska först och främst vara helig, eftersom dess båda uppdrag är heliga. Att låta det "himmelska talet" komma före det "jordiska", är att göra det rätta valet i fråga om församlingen. När församlingen kan benämnas "född ovanifrån", är den efter Guds hjärta.

BARA FRÄLSTA MÄNNISKOR

Och det är människor "födda på nytt" (jfr. Joh.3:3-8) som utgör en församlings medlemmar. De 3.000 som anslöts till församlingen på första pingstdagen, hade först omvänt sig till Gud genom tro på Jesus och ett efterföljande dop i vatten (Apg.2:38-42). Löftet om Andens dop och uppfyllelse gällde de som tagit dessa steg. I vers 47 heter det: "Och dagligen lade Herren till församlingen dem som blev frälsta." Anslutna till församlingen i Guds rikes betydelse, är bara frälsta människor, är inga andra än Jesu lärjungar, systrar och bröder i tron, kristna

bekännare, "Guds barn", "Guds arvingar", "Kristi medarvingar" (Rom.8:16-17) "Guds familj" (Ef.2:19), "de heliga" (Fil.4:22). Intressant skrivs det i Apg.11:26: "Och så kom det sig, att de var tillsammans i församlingen och undervisade mycket folk ett helt år. Och det var i Antiokia som lärjungarna först började kallas kristna." Trons liv förde med sig ett pågående andligt verk: "Och lärjungarna uppfylldes av glädje och den Helige Ande (Apg.13:52). På samma sätt som det finns en inre osynlig "kärlekskärna" i Guds församling, finns det ett inre osynligt "brudliv" hos en församlingsmedlem. Försvinner det är inget annat kvar, än att man har namn om sig att tillhöra en församling eller att vara en kristen. Men på ett liknande sätt som i fråga om en församling, som av Herren fråntagits det "ovanifrån" komma, kan en medlem – nu bara till namnet – återfå av Herren den "härlighet", som tidigare flyttats bort. Jag har själv den erfarenheten. I den stund en hel församling är redo som en brud åt en brudgum, är det i biblisk belysning klart – att en överjordisk plan förverkligas. Och efter samma plan, önskar Jesus att alla i en församling är "brudesjäl". Vid sin andra tillkommelse, som brudgummen, ingår det inte i den planen att en församling av två ska sakna "olja i lampan" när han kommer (jfr. Matt.25:1-13), eller i fråga om medlemmar: att "den ene ska bli upptagen och den andre ska lämnas kvar" (Luk.24:34-36).

OM DET GRUNDLÄGGANDE RÅDER

Det är mot denna bakgrund, av mönsterbild, bibelideal, fulltonighet, som följande text inte hade behov bli till eller åtminstone borde ha kunnat gett positivt resultat, om inte mänskliga tillkortakommande hade förekommit då också: "Låt oss inte överge våra sammankomster (församlingsgemenskapen, annan övers.), som somliga brukar göra, utan förmana varandra och detta så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig." (Hebr.10:25) Ingen som var härligt frälst och fylld av Anden i apostolisk tid "föraktade" knappast det grundläggande om församlingen (se 1 Kor.11:22), eller att härligt frälsta och Andefyllda nu föraktar det. Utan vill snarare ha "församlingens uppbyggelse" som mål (1 Kor.14:12). En förutsättning är att det bibliskt grundläggande råder. Men en församlings kännetecken var inte enbart av Gud i den första kristna tiden, så inte heller i dagens Sverige.

Om man tänker sig församlingen likt hur människan består av ande, själ och kropp. Så är det med sin ande som en troende människa kommunicerar med Gud ("djup ropar till djup", Ps.42:8), vilket i sin tur på ett gott andligt sätt påverkar den troendes själsliv och även dess kropp (jfr. 1 Tess.5:23). Det gudomliga börjar och pågår i en enskild systems/broders inre ("hjärtat"), men blir märkbart också i känsloliv och yttre handlingar. Innandömet är centrum för Jesus hos en lärjunge, psyket kan spela spratt och det kroppsliga kan var lite både ock. Församlingens (märk väl att detta är ett bildspråk) "ande" har dess medlemmar oftast inga problem med, d.v.s. "Gudsdjupet". Men redan församlingens "själ" (enligt bildspråket), d.v.s. teologi, lärouppfattningar, bibelsynsfrågor, tjänster och gåvor, pastorer och predikanter, sångare och musiker, blir det knepigt att komma överens om. Och när vi kommer in på församlingens "kropp" (bildligt talat), alltså organisation: pengar, eventuellt ägande, juridik, sammanträden, verksamheter och gudstjänstliv, då bränner det till hos medlemmar och åsikterna är många. Redan i beslutsfattande, för mycket eller för lite demokrati, kan orsaken finnas till att många frälsta inte ansluter sig till någon församling.

LISTAN KAN GÖRAS LÅNG

Men sedan måste allt övrigt också tas med som anledningar, exempelvis sjukdomstillstånd, stress, press, osäkerhet, fruktan, ånger, ungdom, ålderdom, nymodigheter, bevarandet av gamla metoder, missbedömningar, besvikelser, manipulationer, överdrifter, ofrihet, synd, den egna trons försvagning, tvivel, omedvetet insläpp av villfarelse, bitterhet, avundsjuka, personlig konflikt med Gud, medveten avfällighet. Listan kan göras lång, hur lång som helst tror jag. Paulus skriver i sitt brev till församlingen i Galatien (5:19-21): "Men köttets gärningar är uppenbara. De är hor, otukt, orenhet, lösaktighet, avguderi, trolldom, hat, gräl, avund, vredesutbrott, stridslystnad, splittringar, villoläror, missunnsamhet, mord, fylleri, frosseri och annat sådant." Fast sådana här uppräknings- och väckelse- i NT:s församlingsbrev, är återkommande. Överlåtelse åt Fadern, Sonen och den helige Ande, samt intresse och strävan att söka sig till det absolut grundläggande – är den säkraste vägen till att frälsta människor går in som medlemmar i församlingen och förblir aktiva och "levande". Men när t.o.m. Fadern, Sonen och Anden ställs mot varandra i kristna sammanhang, då är det lång väg kvar för flertalet att ansluta sig. Ansvar i en församling om församlingen, är stort och svårt, men hör och tro – Gud är på sin församlings sida, det kan vi i alla fall förhålla oss hoppfullt till.

Avslutar, det som nog för förståelsens skull hade behövt vara en bok i omfång, med följande tänk- och efterföljansvärda bibeltext (Ef.5:25-27): "Ni män, älska era hustrur såsom också Kristus har älskat församlingen, och utgivit sig själv för henne – för att han skulle helga henne, genom att han renar henne i vattnets bad, genom ordet – för att kunna ställa fram henne inför sig själv, en härlig församling, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådan, utan för att hon skulle vara helig och fläckfri."

Sigvard Svärd